

ment, però si haguessim dit cosa semblant a bon segur que ja forem a la presó.

— Ja ho pot dir, ja ho pot dir, senyor Gregori.

— Davant de tot aixó, el fer d'arlequi polític, el disfressar-se de diferents colors per a enganyar a alguns il·lusos, ja veus que encara resulta ignoscent.

— Però, senyor Gregori, després de veure com regala així l'odi, el despit, la rancúnia, pot haver-hi algú que tingui un través de dit de front que vagi amb aquesta gent?

— L'odi i l'afany de figurar solen esser dues coses que fan passar al home per sobre de tot. ¿Qué't creus tu, Nasi, que molts dels que es deixen enganyar son realment enganyats? No, no t'ho creguis pas. Si l'odi no'ls ofusqués no'ls seguirien, perquè ja saben que els enganyen. Però l'odi no mira traves, salta per sobre de tot. L'odi a la Lliga uneix a aquesta gent, perquè la Lliga vol el bé de Catalunya, per sobre de l'ambició d'ells.

— Tot lo que vulgui, senyor Gregori, però davant d'aquestes amenaces tant descarnades, m'estranya que hi hagi cap català i fins cap espanyol de sà judici que vagi amb aquesta gent.

— Doncs n'hi han, Nasi, n'hi han. Jo conec persones, de bona educació, gent de carrera, de fermos principis religiosos, persones fins capasses de donar-te un bon concell, però que en tocar-los aquest punt... tururut, ja perden la serenitat, s'exalten i es impossible discutir-hi.

— Doncs es que aquest deu ser el seu rampell.

— Tens raó. Jo sempre que'n sento algún penso en D. Quixot que, tal com ens el presenta en Cervantes, era instruit, educat, ben parlat, discret i fins demostrava talent natural, però en tocar-li la seva flaca, ja s'havia acabat

la serenitat, l'educació, els modos, la discreció, el talent, i tot, fins al extrem d'anar a cops de sabre si'l contradeien.

— ¿Doncs digui que aquest mal no es pas nou?

— ¡I que ha de ser, sant cristià! Sort que aquestos son pocs, molt pocs, per sort de Catalunya.

— Amb un n'hi ha massa, però'm sembla que el pobre D. Quixot ho feia de franc aixó d'esser desequilibrat.

— Nasi, ets molt maliciós. ¿Vols dir que aquestos de la dèria de que parlavem..?

— No ho fan de franc, esperen alguna cosa.

— També esperaba D. Quixot la conquesta d'algún regne per a ell i una ínsula que prometia a en Xanxo Panxa.

— Així ja s'assemblen mes.

— Sempre n'hi hagut i n'hi haurá de Quixots i i Xanxos que, dintre un relatiu bon criteri, tenen una mania que sels sobreposa, els uns, i una simplíssima credulitat, els altres.

— Però aquesta mania que tenen els Quixots i aquestes credulitats dels Xanxos d'avui em sembla que'es més interessada que la de aquells personatjes d'en Cervantes.

— ¡Es clar, home, es clar! Els d'avui son més positius, fan de desequilibrats i de creduls perquè'ls donguin alguna cosa. Per aixó son capassos fins de vendre's a Catalunya. Hi ha molt que dir, Nasi, sobres el modo de ser i de fer d'aquestos senyors.

— Parli-me'n, espliqui-m'ho.

— Tenim altra feina. Avui ja hem parlat prou. La setmana entrant t'en diré alguna cosa que avui no convé dir.

Per trasllat
MARCH.

AQUEST NÚMERO HA ESTAT PASSAT
PER LA CENSURA